

———— Gyukics Gábor

ÁRTATLAN HERMETIKA

a semmiből jöttem
vagyok aki nincs
nem akarok felbátorodott
villás nyelvű
koporsóhordozókat oldalamon

nem emlékszem a nevemre
amióta ide beléptem

kiszáradt folyómedrek követnek
mély vizű tavakat
remélnék lábnyomomba érve

pedig a címzett ismeretlen
a források láthatatlanok
kavicsos medrük felhólyagozta talpam
téveszthette meg őket

kilépve sem jut eszembe nevem
szólíts meg
annyi vagyok
amennyit cipelni bír testem

TÉLREMÉLŐK

szoborba merevedett buszra várók
az egyenetlen járdaszélen
rulettgolyóként pörög arcukba a jég

pantomimeznek a fák
a havat próbálják előcsalogatni

rejtekhelyéről
forgóajtók pillanatnyi résein
szisszen át a bőrt simító mozdulat

vigasztalan kandeláber szökteti meg a fényt
szökőkútba fullad a sötét
színtelenre festi az átforgatott vízben
fröcskölődő homunkuluszokat

széthordott civilizációk
hangjai szólnak ki
minden csobbanásból
naívan
havat ígérnek a fáknak

ELKERÜLIK SZEMED

automatából vásárló egyenruhás robotok
ezernyi óhajjal vastüdőjükben
talán csak
kutatófények keresztűzében
fülsikító földalatti
izzasztó merevlemezében
érik magukat biztonságban
de lefagynak
amint a metró ajtaja kinyílik
és lesütött szemű
ragacsos ujjú
humanoidok
veszik át az irányítást
és elintézik
hogy
hitelbe vásárolt
koporsófedelek
ácsolói
tüntessék el az előrajzolt
jövőterveket